

چکیده

هدف کلی پژوهش حاضر بررسی رابطه بین هوش معنوی، خودتنظیمی و مهارت حل مساله با پیشرفت تحصیلی دانش آموزان ابتدایی شهرستان صومعه سرا می باشد. پژوهش توصیفی - مقطعی از نوع همبستگی می - باشد. جامعه آماری شامل کلیه دانش آموزان ابتدایی شهرستان صومعه سرا در سال تحصیلی ۱۳۹۷ بودند. از چهار مدرسه نمونه‌ای به حجم ۱۸۰ نفر از دانش آموزان بر اساس جدول کرجسی و مورگان (۱۹۷۰) به روش نمونه‌گیری تصادفی ساده انتخاب شدند. به منظور جمع‌آوری داده‌ها از پرسشنامه پرسشنامه هوش معنوی کینگ (۲۰۰۸)، پرسشنامه خودتنظیمی بوفارد (۱۹۹۵) و پرسشنامه مهارت حل مسئله هینر (۱۹۸۲) استفاده شد و نمرات حاصل از پرسشنامه‌ها با استفاده از نرم افزار SPSS بررسی گردید. نتایج تحلیل همبستگی نشان داد که بین مولفه های هوش معنوی با پیشرفت تحصیلی رابطه مثبت و معناداری وجود دارد ($P < 0/01$). بین خودتنظیمی و پیشرفت تحصیلی رابطه معنادار بود ($p < 0/01$). بین مهارت حل مساله و مولفه های آن (جز کنترل هیجان) رابطه معنادار بود ($p < 0/01$). همچنین نتایج تحلیل رگرسیون نشان داد که دو متغیر اعتماد در حل مساله و استقبال یا اجتناب از فعالیتهای حل مساله توان پیش بینی پیشرفت تحصیلی را دارند و دو متغیر ۹۰ درصد تغییرات پیشرفت تحصیلی را پیش بینی می کنند. با توجه به متغیرهای روانشناختی همچون نقش ساختار خانواده و هوش معنوی در تبیین مهارت حل مساله و خودتنظیمی تحصیلی آنان، لازم است که در برنامه های آموزشی و پرورشی به افزایش این مهارتها توجه بیشتری شود.

کلیدواژگان: هوش معنوی، خودتنظیمی، مهارت حل مساله، پیشرفت تحصیلی.